

РЕШЕНИЕ

№ 15476

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **1005** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. Л. Г. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-11 от 20.01.2025г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на лицето вх.№94-Р-15/13.02.2025г. срещу Разпореждане с изх. Ж2250022-137-0000025/07.01.2025г., издадено от В. Д. на длъжност публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. в частта, с която е отказано погасяване по давност на публични задължения, установени с РА №Р- 22221718003755-091-001/07.05.2019г. за периода 2014г. - 2016г. /т.1-46/. По изложените в жалбата съображения –се моли същата да се уважи. Изразява се несъгласие с констатацията, че не е настъпила предвидената от закона давност. Сочи се, че същата, доколкото е абсолютна не може да бъде спирана или прекъсвана и е безусловна. Не може със закона за извънредното положение, каквото позоваване се прави, да се отложат последиците на давността. Подчертава се, че се касае за задължения за 2014г., чиито срок за доброволно плащане е същата година и съответно от 01 януари на следващата година т.е. 2015г. започва да тече давността. Съответно абсолютната давност от 10 години започнала да тече на 01.01.2015г.изтича на 01.01.2025г.. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспореното решение, ведно с разпореждането. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП – също не изпраща процесуален представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 27.01.2025г. по отношение на връчено по електронен път решение на 22.01.2025г.- е в

срок, от лице с правен интерес, поради което следва да бъде разгледана по същество й.

На първо място от фактическа страна се установява следното:

Образувано е изпълнително дело №22150022944/2015г. срещу Р. Л. Г. с ЕГН [ЕГН] за събиране на установени и изискуеми публични вземания. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение с изх. №0180022-048-0062598/07.02.2018г.. На 11.09.2019г. е издадено Разпореждане с изх. №0190022-105-0296036 за присъединяване на публични вземания за периода от 2012г. до 2016г., установени с РАНР-22221718003755-09Г001/07.05.2019г..

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3; във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С230022-022-Г022340 от 30.03.2023г. за налагане на заповед върху МПС л.а. марка „П.“ с [рег.номер на МПС], което е връчено на лицето на 04.06.2024г.. Съответно е изпратено заповедно съобщение до СДВР с изх. №0230022-122-0005526/ 30.03.2023г. и видно от отговор от 07.04.2023г. е наложен заповед върху МПС на задълженото лице.

На 03.01.2025г. е подадено от Р. Л. Г. възражение за погасяване по давност с вх. №94-Р-6 по описа на ТД на НАП С. и с вх. №С250022-000- 0000944/06.01.2025г. по описа на ИС „Събиране“, въз основа на което е издадено Разпореждане с изх. №0250022-137-0000025/07.01.2025г. като със същото частично е уважено искането за погасяване по давност. Постановен е отказ за погасяване по давност на публични задължения за периода 2014г. - 2016г. установени с Ревизионен акт №Р-22221718003755-091-001/07.05.2019г., тъй като е прието, че срока по чл.171, ал.2 от ДОПК не е изтекъл във връзка с въведеното в РБ извънредно положение със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020г.-ПЗР и чл.172, ал.5 от ДОПК, които гласи, че давността спира с налагане на обезпечителните мерки.

При оспорването на разпореждането пред ответника са били изтъкнати съображения, че давността не е била спряна, тъй като ПНПОМ не е връчено на страната. Също така §29, т.2 от ПЗР на ЗМДВИП –не намира приложение в случая и давността не се счита за спряна.

При разглеждане на жалбата от ответника същият е приел, че тя е неоснователна. Констатирал е, че обжалваното Разпореждане е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител, ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 167 във вр. чл. 226 от ДОПК, в предвидената от ДОПК писмена форма и посочените задължителни реквизити.

Направен е извода, че давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. Възражението за изтекла давност е процесуално право на длъжника, което той може и да не упражни, а да плати доброволно погасеното по давност задължение. Посочено е, че институтът на давността е взаймстван от гражданското право, той се прилага със съдържанието, което има в този клон на правото, доколкото в данъчното и осигурителното право няма норми, които му противоречат. Подчертано е, че погасителната давност е институт на материалното право, поради което за нея се прилагат тези нормативни разпоредби, които са действали към момента, през който е започнал да тече давностния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК публични са вземанията за данъци, включително акцизи, както и митни сборове, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджет. В разпоредбата на чл. 209, ал. 2, т. 1 от ДОПК е регламентирано, че принудителното изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван, като е налице годно изпълнително основание, въз основа на което са предприети обезпечителни мерки. Същите представляват годни изпълнителни основания, за които се прилагат давностните срокове по ДОПК.

Визирано е, че съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Като правна последица от действието на посочените разпоредби за давността, е обобщено, че с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Като вземането не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК). По отношение на давността за публични вземания по ДДС, следва да се отбележи, че се прилагат давностните срокове по реда на ДОПК.

Подчертано е, че задълженията за данък върху добавената стойност представляват публични държавни вземания, съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК определя като публични и лихвите за вземанията по чл. 162, ал. 2, т. 1-8 от ДОПК. Следователно лихвите за вземания за ДДС са публични вземания, доколкото с изрична разпоредба на чл. 162, ал. 2, т. 9 от ДОПК лихвите за публичните вземания са определени също като публични вземания, то и по отношение на тях следва да се прилагат правилата и сроковете за погасяването им по давност. Предвид гореизложеното, давността по отношение на лихвите като вид публично вземане започва да тече на 01 януари на съответната година следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Съгласно разпоредбата на чл. 89, ал. 1 във вр. с чл. 125, ал. 5 от ЗДДС срокът за плащане на ДДС е до 14-то число на месеца, следващ, за който се отнася данъкът. Това е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след който момент те подлежат на принудително събиране.

По отношение на установени с Ревизионен акт №Р-22221718003755-091-001/ 07.05.2019г. публични задължения:

1. Задълженията за ДДС в общ размер на 440,70лв. за период от 01.12.2013г. до 31.12.2013г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 591,61 лв. за период от 01.01.2014г. до 31.01.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 172,43лв. за период от 01.02.2014г. до 28.02.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 854,01лв. за период от 01.11.2014г. до 30.11.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 540,03лв. за период от 01.02.2014г. до 28.02.2014г.; ДДС в общ размер на 145,13лв. за период от 01.12.2013г. до 30.12.2013г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 3 860,00 лв. за период от 01.30.2014г. до 31.10.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 2 500,05лв. за период от 01.09.2014г. до 30.09.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 71,91лв. за период от 01.06.2014г. до 30.06.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 707,24лв. за период от 01.09.2014г. до 30.09.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 1 071,59лв. за период от 01.10.2014г. до 30.10.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 21,47лв. за период от 01.06.2014г. до 30.06.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 191,71лв. за период от 01.01.2014г. до 31.01.2014г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 232,58лв. за период от 01.11.2014г. до 30.11.2014г.

Срокът за доброволно плащане на гореописаните задължения е през 2014г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2015г.

2. Задълженията за ДДС в общ размер на 2 211,02лв. за период от 01.12.2014г. до 31.12.2014г.; ДДС в общ размер на 3 470,18лв. за период от 01.03.2015г. до 31.03.2015г.; ДДС в общ размер на 315,05лв. за период от 01.09.2015г. до 30.09.2015г.; ДДС в общ размер на 2 155,23лв. за период от 01.04.2015г. до 30.04.2015г.; ДДС в общ размер на 332,40лв. за период от 01.06.2015г. до

30.06.2015г.; ДДС в общ размер на 1 021,05лв. за период от 01.07.2015г. до 30.07.2015г.; ДДС в общ размер на 393,92лв. за период от 01.11.2015г. до 30.11.2015г.; ДДС в общ размер на 236,08лв. за период от 01.07.2015г. до 31.07.2015г.; ДДС в общ размер на 532,02лв. за период от 01.04.2015г. до 30.04.2015 г; ДДС в общ размер на 695,95лв. за период от 01.02.2015г. до 28.02.2015г.; ДДС в общ размер на 74,30лв. за период от 01.03.2015г. до 30.03.2015г.; ДДС в общ размер на 5 878,36лв. за период от 01.01.2015г. до 31.01.2015г.; ДДС в общ размер на 2 709,32лв. за период от 01.02.2015г. до 28.02.2015г.; ДДС в общ размер на 393,34лв. за период от 01.10.2015г. до 31.10.2015г.; ДДС в общ размер на 1 871,61лв. за период от 01.11.2015г. до 30.01.2015г.; ДДС в общ размер на 69,58лв. за период от 01.09.2015г. до 30.09.2015г.; ДДС в общ размер на 590,86лв. за период от 01.12.2014г. до 31.12.2014г.; ДДС в общ размер на 84,66 лв. за период от 01.10.2015 г. до 31.10.2015г.; ДДС в общ размер на 78,61лв. за период от 01.06.2015г. до 30.06.2015г.; ДДС в общ размер на 1 537,60лв. за период от 01.01.2015г. до 31.01.2015г.

Срокът за доброволно плащане на гореописаните задължения е през 2015 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2016 г.

3. Задълженията за ДДС в общ размер на 150,45 лв. за период от 01.01.2016г. до 31.01.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 258,34лв. за период от 01.02.2016г. до 28.02.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 385,93лв. за период от 01.04.2016г. до 30.04.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 204,05лв. за период от 01.05.2016г. до 31.05.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 134,64лв. за период от 01.03.2016г. до 31.03.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 71,91лв. за период от 01.06.2016г. до 30.06.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 753,13лв. за период от 01.01.2016г. до 31.01.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 313,92лв. за период от 01.12.2015г. до 31.12.2015г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 31 324,72лв. за период от 01.02.2016г. до 28.02.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 709,60лв. за период от 01.03.2016г. до 31.03.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 2 090,08лв. за период от 01.04.2016г. до 30.04.2016г.; Задълженията за ДДС в общ размер на 1 142,51лв. за период от 01.05.2016г. до 30.05.2016г.

Срокът за доброволно плащане на гореописаните задължения е през 2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 371, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2017г.

Посочено е, че в рамките на петгодишния давностен срок на публичните задължения за периода 2014г.-2016г. има спиране и прекъсване на давността. Съгласно чл.172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акт за установяване на публично вземане или с предприемане на действия по принудително изпълнение. В настоящият случай давността е прекъсната на 07.05.2019г. с издаване на ревизионния акт №Р- 22221718003755-091-001/07.05.2019г. и от тази дата започва да тече нова давност съгл. чл. 172, ал. 3 от ДОПК

Във връзка със §29, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г., давностният срок на основание чл. 171 от ДОПК /ал. 1 и ал. 2/ спира за периода на извънредното положение, считано от 24.03.2020г. до 21.05.2020г.

Сочи се, че е издадено и Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№С230022-022-0022340/ 30.03.2023г., с което са предприети действия по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, с което е налице спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от

ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност.

В чл. 172, ал. 1 от ДОПК ясно са описани хипотезите, при които давностният срок спира да тече: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Приети са за неоснователни възраженията, че давността не е спряна, поради липсата на узнаване на наложените мерки от страна на длъжника, видно от разписка за връчване ПНОМ е връчено на 04.06.2024г. Като следва да се отбележи, че връчването му има значение за момента на обжалване, но не и за възникване на последиците им по чл. 172, ал. 1 от ДОПК. В конкретния случай с налагането на обезпечителната мярка-запор върху МПС давността се счита за спряла. Съгласно ТР №7/15.04.2021г. по т. дело №8/ 2019г. ОСС на ВАС предварителното знание на длъжника се изисква само за действия, с които давността се прекъсва, Т. изискване обаче липсва по отношение на действията, с които давността се спира.

Въз основа на гореизложеното жалбата с оспореното решение е приета за неоснователна.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО нови доказателства не са представяни.

Следователно от правна страна СЪДЪТ намира следното:

Спорът е по същество и е правен.

Съгласно чл.160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение е постановено от компетентен орган – директора на ТД на НАП –С. и в предвидената от закона форма – чл. 266, ал. 1, чл. 267, ал. 2 ДОПК.

Оспореното пред административния орган разпореждане изх. представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Съдът споделя тезата на ответника, че с ПНМОМ давността е прекъсната, което е в съответствие с чл.172, ал.2 от ДОПК. Съгласно последната разпоредба „давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната“. Следва да се съобрази, че същата е и нормата на чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, която гласи, че давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. Така, съгласно чл.172, ал.2 -обезпечителната мярка трябва да е наложена. Буквалното тълкуване е наложена, а не постановена. Налагането и съответно възникване на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато заповестното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата заповестта няма действие. Не е елемент връчването на длъжника, тъй като обжалването не спира изпълнението, но е елемент в настоящия случай съобщението до СДВР – Пътна полиция. Едва при уведомяването, съдът приема, че има наложена обезпечителна мярка и ще се прекъсне давността. В тази насока от оспорващия не се правят възражения, а само касателно неговото уведомяване, което правилно от ответника е снето за несъстоятелно

твърдение.

Позоваването на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение от ответника има отношение към последиците на давността. Така видно от §.29 т.1 / в сила от 24.03.2020г./ –до отмяна на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага. Следователно- след отмяната му, ако съответно срокът е изтекъл абсолютната давност се прилага. В посочения смисъл е §.29, т.1 от ПР от закона -давността да не се прилага т.е. не че се прекъсва, не че спира, защото този срок не може да се прекъсва и спира, а последицата от неговото изтичане, която е факт –не се прилага. Подобни констатации дали е изтекла абсолютната давност от ответника няма за всяко едно от задълженията. Спорът не е касателно 5-годишната давност, която може да се спира и прекъсва, а е относно абсолютната 10 годишна давност. Същата за задълженията от 2013г., които е следвало да се платят през 2014г., започва да тече на 01.01.2015г. и изтича на към 01.01.2025г., за задълженията от 2014г. срокът за доброволно плащане е през 2015г. и 5-годишната давност, както и 10 годишната абсолютна давност текат от 01.01.2016г. т.е. към 01.01.2026г. изтича давността.

Следователно към датата на издаване на процесното разпореждане спорните задължения не са били погасени по давност и не са били налице предпоставки за отписването им по давност. Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК вр. с § 2 от ДР на ДОПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на неговото издаване. Нормата на чл. 142, ал. 2 от АПК, е предвидено, че установяването на нови факти от значение за производството по делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В случая към този момент -за вземанията за 2013г., доколкото давността започва да тече от 01.01.2015г. /което за страните не е спорно/, то абсолютната давност е изтекла към 01.01.2025 г., за което няма никакви доводи в оспореното решение, въпреки че е постановено след този срок.

Следователно –жалбата е основателна частично –за задълженията за м.12.2013г.в размер на 440,70лв.. и трябва да уважи като се отмени решението ведно с разпореждането и се върне преписката на ПИ в тази част за отписване на задълженията.

В останалата част жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Не е спорно, че за задълженията за 2014, 2015 и 2016г. абсолютната давност не е изтекла.

По разноските- от оспорващия има данни за платено адв.възнаграждение от 1300лв., като с оглед частичната основателност на иска, трябва да се присъди сумата от 200лв.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

По жалба на Р. Л. Г. от [населено място]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №ПИ-11 от 20.01.2025г. на Директора на ТД на НАП, В ЧАСТТА МУ, с което е оставена без уважение жалбата на лицето вх.№94-Р-15/ 13.02.2025г. срещу Разпореждане с изх. Ж2250022-137-

0000025/07.01.2025г., издадено от В. Д. на длъжност публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. **в частта**, с която е отказано погасяване по давност на публични задължения, установени с РА №Р- 22221718003755-091-001/07.05.2019г. за м.12.2013г., КАКТО И ОТМЕНЯ посоченото разпореждане.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите в тази част по тези задължения.

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНА жалбата в останалата част срещу решението и разпореждането относно задълженията за 2015-2016г..

ОСЪЖДА НАП да заплати на жалбоподателя Р. Л. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място] 200лв. разноси по делото.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно.

Съдия: